

Verler dette, at Fordringen paa Tilbagebetaling ikke kan gjøres gjældende mod den, der vilde have havt Ret til at fordrø Verlen dækket af Andre i Tilfælde af Skyldnerens Fallissement, men som ved den stedfundne Betaling af Verlen er bleven forhindret i at gjøre denne Ret gjældende. Verlen har nemlig den Eiendommelighed, at den, der er i Besiddelse af en Verel og har Regres mod Andre, er nødt til, naar Verlens Forfaldstid kommer, at kræve sin Betaling; kan han ikke lade det være, kan han ikke en Gang give sin Debitor nogen Genstand uden at tabe sin Regres, og naar han ikke faar sin Betaling, som han skal kræve, skal han lade Verlen protestere de non solutione og lade Underretning om Protesten gaa til alle dem, han vil holde sig til for Verlens Beløb; ellers mister han sin Verelregres. Den, der er saaledes stillet, kan man ikke bebrejde, at han modtager Verlens Beløb, thi han har intet Valg; har er nødt til at kræve Betaling for Verlen, og naar Betaling tilbydes ham og der siges: Her er Pengene, kan han selvfølgelig ikke protestere Verlen. Han er altsaa stillet saaledes, at han maa modtage Pengene. Vilde man nu tage Pengene fra ham bagefter, saa vilde det være uretfærdigt; thi man kan ikke skaffe ham hans Verelret igjen, da den definitivt er gaaet tabt. Altsaa kræver Retfærdighed, at overfor ham kan Tilbageagnin, bretteen ikke gjøres gjældende; den Begunstigelse maa ikke tages fra Verlen, om man end nok saa meget vil hævde det Princip, at stedfundne Betalinger skulle gaa tilbage. Men der er sandelig ingen Grund til at gaa videre; forøvrigt ere Verler ikke at behandle anderledes end andre Gjældsbreve, og derfor tror jeg, at den ærede sidste Rater har tillagt Udskillelsen mellem indenbys og traserede Verler en Betydning paa dette Gebet som den ikke har. De Tilfælde, den ærede Forslagsstiller anførte, ere ikke eiendommelige for indenbys Verler; de kunne ogsaa forekomme ved traserede Verler. Hvis f. Ex. i de Tilfælde, der nævnes i § 25, en Kreditor trækker Verler paa Fallenten til sin egen Ordre, saa mener jeg, at saalange han selv har Verlen, og han altsaa selv oppebærer Beløbet, er der ikke fjerneste Grund til, at han skulde have Lov til at beholde Pengene, naturligvis bestan-

dig under den Forudsætning, at man anerkjender Principet om Tilbagegang af stedfundne Betalinger. Han er i det Henseende stillet altsaa som den Mand, der har faaet et almindeligt Gjældsbræve, har beholdt det i Hænde og har oppebaaret dets Beløb. Jeg ser ikke nogen Grund til, at han ikke skulde levere Pengene tilbage, naar han i det Dieblit, han oppebærer dem, vidste, at Debitor befandt sig i et af de Tilfælde, hvor overhovedet Betaling skulde gaa tilbage. Derimod mener jeg, at det Tilfælde, som Bestemmelsen figter til, kommer frem, naar han giver Verlen fra sig, naar han bortendossere den; da kommer det Spørgsmaal frem: Var han i det Dieblit, da han bortendossere den, i god Tro, thi saa skal man ikke kunne kræve Pengene tilbage af ham; eller var han ikke i god Tro, da han bortendossere Verlen, og da skal han give Pengene tilbage; thi det er det Selvsamme, som om han selv havde oppebaaret sin Betaling. Dersom han, naar han faar at vide, at Manden har standsat sine Betalinger, ustraffet, — om jeg maa udtrykke mig saaledes, — kan give Verlen fra sig, altsaa endossere den til Andre, saa gjør han det naturligtvis, og derfor maa det være Reglen, at ligesom han ikke selv kan beholde den Betaling, han gaar hen og henter den Dag, saaledes maa han heller ikke kunne bortgive Verlen til Andre, uden at han bliver pligtig til at tilsvare Bøet de modtagne Penge. Det Samme kan selvfølgelig ske med indenbys Verler, men, som sagt, Forholdet er ikke eiendommeligt for indenbys Verler, og derfor valgte jeg det Exempel, at han traf en Verel paa sin egen Ordre. Jeg kan heller ikke se nogen Grund til at stille indenbys og udenbys Foll forskjellig i det Tilfælde. Det er jo vel egentlig ikke tilladt at trække paa indenbys Mænd, men i Praxis er det dog anerkjendt, at man kan gjøre det, saa at det, at man trækker paa en indenbys Mand, kun har til Følge, at Verlen bliver betragtet som indenbys. Der er ikke noget Straffansvar forbundet dermed, skjøndt det ganske Forbud derimod ikke blev ophevet paa samme Tid, som det blev tilladt at udstede indenbys Verler. Noget, som konsekvent vel burde have fundet Sted.